

— Какъ! извика Соколовъ, като че не вѣрваше ушитѣ си.

— Видѣла те циганка и обадила, прѣди азъ още да видж Марийка... Като идѣхъ, отъ къмъ лозята се спущахъ сганъ башибозуци, па зехъ пакъ за насамъ... Тѣ за тебе иджтъ Бойчо. Ахъ, Боже, забравихъ тозъ часъ да кажъ... Цѣлъ часъ изгубихъ додѣ те дирѣхъ изъ дола... Другадѣ да се видимъ... Сега бѣгайте.

При всичкото му присѣствие на духа, съ което Огняновъ се отличаваше въ минути критически, това страшно извѣстие прието въ мига на най-блаженна радостъ, която му достави ненадѣйното виждане съ дѣвойката, сега още по-измилѣла и по-плѣнителна, освѣтлена отъ героизма на любовта си, Бойчо остана поразенъ, той неможеше да земе едно бързо рѣшение. Той се чувствуваше безсиленъ на такава внезапна раздѣла въ минутата на най-въждѣленната срѣща. Такива скокове сж потрѣсающи. А между това миговетѣ бѣхъ драгоцѣнни.

— Да бѣгаме? ами ти? питаше Бойчо.

— Менъ не глѣдайте, за менъ не мислете... бѣгайте по-скоро... На, земи това — дрѣхи има тукъ... и бѣгай Бойчо, и сбогомъ, да се видимъ пакъ, само ти остана живъ, ние ще се видимъ и сберемъ пакъ, Бойчо, милди Бойчо... дѣто и да е... Сбогомъ...

И Рада, като подаде вързопъ на Огнянова, хванж го за ржката и насила го потегли къмъ исхода на запусѣлата воденица.

— Не каза рѣшително Огняновъ, азъ не можъ да те оставж въ такава минута... Ако ония варвари иджтъ по тебе...

— Да, иджтъ, Бойчо!

— Тѣ иджтъ, и да те срѣщнжтъ самичка въ това диво мѣсто?!.. Тие звѣрове?... Не, по-добрѣ ще умрж тукъ, катъ те защищавамъ...